

Guy Debord
Σημειώσεις για το
“Ζήτημα των Μεταναστών”

Πριονιστήριο το Χρυσό Χέρι
Μάιος 2007

Guy Debord

Σημειώσεις για το “Ζήτημα των Μεταναστών” (1985)

Εισαγωγική Σημείωση

Οι “Σημειώσεις για το Ζήτημα των Μεταναστών” γράφτηκαν από τον Guy Debord το 1985 για τον Mezioud Ouldamer, ο οποίος εργαζόταν στο βιβλίο του ‘*Ο Εφιάλης των Μεταναστών στην Αποσύνθεση της Γαλλίας*’ (Ed. Gerard Lebonici). Δημοσιεύτηκαν στη συλλογή *Guy Debord: Oeuvres [Quarto Gallimard, 2006]*, καθώς και στο *Guy Debord: Correspondance, Vol. 6, January 1979 - December 1987 [Librairie Arthème Fayard]*.

Το κείμενο μεταφράστηκε από τα γαλλικά στα αγγλικά από τον Wes Wallace το Σεπτέμβριο του 2006. Το Μάη του 2007 μεταφράστηκε εκ νέου στα αγγλικά από τον Bill Brown (Not Bored!).

Η ελληνική μετάφραση χρησιμοποίησε και τις δύο αγγλικές μεταφράσεις και συμπεριέλαβε τις περισσότερες σημειώσεις τους. Προστέθηκαν κάποιες επιπλέον σημειώσεις.

Πριονιστήριο το Χρυσό Χέρι
Μάιος 2007

Guy Debord

Σημειώσεις για το “Ζήτημα των Μεταναστών” (1985)

Όλα είναι ψεύτικα στο “ζήτημα των μεταναστών”, όπως συμβαίνει με κάθε ζήτημα που τίθεται ανοιχτά στη σημερινή κοινωνία, και για τους ίδιους λόγους: Το ζήτημα εγείρεται από την οικονομία (δηλαδή την ψευδο-οικονομική αυταπάτη), και συζητιέται από το θέαμα.

Η συζήτηση του θέματος περιορίζεται σε ανοησίες. Πρέπει να κρατήσουμε ή να αποβάλουμε τους μετανάστες; (Φυσικά, ο αληθινός μετανάστης δεν είναι ο μόνιμος κάτοικος ξένης προέλευσης, αλλά εκείνος που γίνεται αντιληπτός και αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως διαφορετικό και προορισμένο να παραμείνει διαφορετικός. Πολλοί μετανάστες, ή τα παιδιά τους, έχουν γαλλική ιθαγένεια· πολλοί Πολωνοί ή Ισπανοί υπήκοοι κατέληξαν να χάσουν τον εαυτό τους μέσα στη μάζα ενός γαλλικού πληθυσμού που ήταν διαφορετικός). Όπως συμβαίνει και με τα πυρηνικά απόβλητα ή με το πετρέλαιο που χύνεται στον ωκεανό, οι μετανάστες αποτελούν προϊόν της σύγχρονης καπιταλιστικής διαχείρισης – με τη διαφορά ότι τα “όρια ανοχής” στην περίπτωση των μεταναστών καθορίζονται πιο γρήγορα και πιο “επιστημονικά” – και, όπως τα πυρηνικά απόβλητα και το χυμένο πετρέλαιο, έτσι και οι μετανάστες θα παραμείνουν μαζί μας για αιώνες, χιλιετίες, για πάντα. Θα παραμείνουν, διότι ήταν πολύ ευκολότερο να εξαφανιστούν οι Εβραίοι από τη Γερμανία την εποχή του Χίτλερ παρά να εξαφανιστούν οι Μαγκρεμπίνοι ⁽ⁱ⁾ και άλλοι από εδώ σήμερα: κι αυτό γιατί στη Γαλλία δεν υπάρχει ούτε ναζιστικό κόμμα ούτε ο μύθος μιας γηγενούς φυλής!

(iv) Sun Myung Moon (1920-): Κορεάτης ιδρυτής της θρησκευτικής οργάνωσης της “Εκκλησίας της Ενοποίησης”. Ο Moon ίδρυσε την οργάνωση στη Σεούλ της Ν. Κορέας το 1954 και μετέφερε την έδρα της στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1972. Αυτοαποκαλείται ‘μεσσίας’ και ‘σωτήρας της ανθρωπότητας’. Υπήρξε (μεταξύ άλλων) θερμός υποστηρικτής του Νίξον, βασικός χρηματοδότης του Ρήγκαν και ιδρυτής της συντηρητικής εφημερίδας Washington Times [Σημείωση του Brown, με προσθήκες από την ελληνική μετάφραση].

(v) Chicanos: Αμερικανοί μεξικανικής καταγωγής. Ο όρος Chicanos χρησιμοποιήθηκε αρχικά υποτιμητικά για τους Μεξικανούς μετανάστες που κατέφθαναν στις ΗΠΑ στις αρχές του 20ού αιώνα και, γενικότερα, για τους περιθωριοποιημένους που αντιμετωπίζονταν ως ξένοι. Τη δεκαετία του 1960, Μεξικανοί-Αμερικανοί ακτιβιστές επανοικειοποιήθηκαν τον όρο και αυτοπροσδιορίστηκαν ως Chicanos για να υποδηλώσουν την πολιτιστική τους κληρονομιά αλλά και την πολιτική τους ταυτότητα στον αγώνα τους ενάντια στις διακρίσεις σε βάρος των Μεξικανών Αμερικανών. Οι Chicanos χρησιμοποιούν την ισπανική γλώσσα [Σημείωση της ελληνικής μετάφρασης].

(vi) Beni-oui-oui: Μισο-αραβική, μισο-γαλλική περιφρονητική έκφραση που χρησιμοποιούν οι Αλγερινοί μετανάστες στη Γαλλία. Χρονολογείται γύρω στα 1866 και σημαίνει “εκείνοι που λένε πάντα ναι”. [Σημείωση του Brown, τροποποιημένη].

(vii) Το απόσπασμα αυτό εμφανίζεται στην κινηματογραφική εκδοχή της *Κοινωνίας του Θεάματος* [Σημείωση του Brown].

(viii) Ακροδεξιό, εθνικιστικό κόμμα που ιδρύθηκε από τον Jean-Marie Le Pen το 1972 [Σημείωση του Brown].

(ix) Οι Sarcelles και Les Minguettes είναι προάστια του Παρισιού που περιλαμβάνουν τεράστια κτιριακά συγκροτήματα με διαμερίσματα, τα οποία χτίστηκαν στο πλαίσιο στεγαστικών προγραμμάτων κατά τις δεκαετίες του 1960 και του 1970 [Σημειώσεις του Brown και του Wallace, συνδυασμένες και τροποποιημένες στην ελληνική μετάφραση].

(x) ‘Salarariat’: ο όρος αποτελεί νεολογισμό που συνδυάζει το μισθό (salary) και το προλεταριάτο (proletariat). Μπορεί να αποδοθεί ως “το προλεταριάτο των μισθωτών εργατών” [Σημείωση του Brown].

Καθώς ολόκληρος ο πλανήτης ανάγεται εξίσου στην αθλιότητα ενός νέου περιβάλλοντος και μιας καθαρά ψευδούς κατανόησης των πάντων, αποτελεί απερισκεψία εκ μέρους των Γάλλων – που αποδέχτηκαν αυτή την εξέλιξη χωρίς ιδιαίτερη αντίσταση (με εξαίρεση το 1968) – να ισχυρίζονται πως αισθάνονται ότι δε βρίσκονται πια στο σπίτι τους *εξαιτίας των μεταναστών!* Έχουν λόγους να μην αισθάνονται πια ότι βρίσκονται στο σπίτι τους, αυτό είναι αλήθεια. Αλλά αυτό συμβαίνει επειδή, σε αυτόν τον καινούριο φρικτό κόσμο της αλλοτρίωσης, *δεν υπάρχουν παρά μόνο μετανάστες.*

Θα υπάρχουν άνθρωποι που θα ζουν στην επιφάνεια της Γης, ακόμα και σε αυτόν τον τόπο, όταν η Γαλλία θα έχει εξαφανιστεί. Το εθνολογικό μίγμα που θα επικρατήσει δεν μπορεί να προβλεφθεί, και το ίδιο ισχύει για τις κουλτούρες τους, ακόμα και για τις γλώσσες τους. Μπορεί κανείς να είναι βέβαιος ότι το κεντρικό και βαθιά ποιοτικό ερώτημα θα είναι το εξής: θα μπορέσουν αυτοί οι μελλοντικοί άνθρωποι να κυριαρχήσουν, μέσω μιας απελευθερωτικής πρακτικής, επί της *σημερινής τεχνικής*, που αποτελεί, σε παγκόσμιο επίπεδο, μια τεχνική της επίφασης και της αποστέρησης; Ή, αντίθετα, θα κυριαρχηθούν από αυτή με έναν τρόπο που θα είναι ακόμα πιο ιεραρχικός και υποδουλωτικός απ’ ό,τι σήμερα; Θα πρέπει κανείς να είναι προετοιμασμένος για το χειρότερο, και να παλεύει για το καλύτερο. Η Γαλλία είναι σίγουρα αξιοθρήνητη. Αλλά οι θρήνοι είναι μάταιοι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(i) Το Μαγκρέμπ (Maghreb – αραβική λέξη που σημαίνει κυριολεκτικά “ο τόπος όπου δύει ο ήλιος”, δηλαδή “η Δύση”) είναι η περιοχή της Αφρικής βόρεια της Σαχάρας και δυτικά του Νείλου. Περιλαμβάνει το Μαρόκο, την Αλγερία, την Τυνησία και τη Μαυριτανία. Στη Γαλλία ζουν σήμερα πάνω από δύομισι εκατομμύρια Μαγκρεμπίνοι, ιδίως από την Αλγερία, καθώς επίσης πολύ περισσότεροι Γάλλοι με καταγωγή από το Μαγκρέμπ [Σημείωση της ελληνικής μετάφρασης].

(ii) Βλ. το δοκίμιο του Debord για το “μετριασμό της πείνας” (1985) [Σημείωση του Brown]. Το δοκίμιο βρίσκεται εδώ: <http://www.notbored.org/abat-faim.html> [Σημείωση της ελληνικής μετάφρασης].

(iii) Ο σοσιαλιστής πολιτικός Laurent Fabius ήταν πρωθυπουργός της Γαλλίας όταν γράφονταν αυτές οι σημειώσεις. Η παραγωγός κινηματογράφου Françoise Castro ήταν η σύζυγός του. Ο Bernard-Henri Lévy ήταν ο ιδρυτής της σχολής των “Νέων Φιλοσόφων” που αποκήρυξε το μαρξισμό και το σοσιαλισμό σαν αντίδραση ενάντια στις εξεγέρσεις του 1968. Οι εκφράσεις που παρατίθενται μεταφράζονται κυριολεκτικά “Γεια σας ζημιές!” και “Σε στοιχειώνει ή σε αγγίζει επιφανειακά;” [Σημείωση του Wallace].

Πρέπει να τους αφομοιώσουμε ή να “σεβαστούμε τις πολιτιστικές διαφορές τους”; Άτοπη, ψεύτικη επιλογή! *Δεν μπορούμε πια να αφομοιώσουμε κανέναν:* ούτε τους νέους ανθρώπους, ούτε τους Γάλλους εργάτες, ούτε καν τους επαρχιώτες ή τις παλιές εθνικές μειονότητες (Κορσικανούς, Βρετόνους, κ.λ.π.) διότι το Παρίσι, μια ερειπωμένη πόλη, έχει χάσει τον ιστορικό του ρόλο, που ήταν να διαμορφώνει τους Γάλλους. Τι είναι ο συγκεντρωτισμός χωρίς [μια] πρωτεύουσα; Τα στρατόπεδα συγκεντρωσης δε δημιούργησαν Γερμανούς μεταξύ των απελαθέντων Ευρωπαίων. Η διάχυση του συγκεντρωμένου θεάματος μπορεί να ενοποιήσει *μόνο θεατές.* Κάνουμε γαργάρες με την πλούσια έκφραση της “πολιτιστικής ποικιλίας”, χρησιμοποιώντας μια γλώσσα καθαρά διαφημιστική. Ποιες κουλτούρες; *Δεν απέμεινε πια ούτε μία.* Ούτε χριστιανική, ούτε μουσουλμανική, ούτε σοσιαλιστική, ούτε επιστημονική. *Ας μη μιλάμε για νεκρούς.* Αν κοιτάξουμε έστω για μια στιγμή τα στοιχεία και την πραγματικότητα, δεν έχει μείνει πια τίποτα εκτός από την *παγκόσμια-θεαματική (Αμερικανική) κατάρρευση κάθε κουλτούρας.*

Πάνω απ’ όλα, οι άνθρωποι δεν μπορούν να αφομοιωθούν μέσω της ψήφου. Οι Γάλλοι είναι ψηφοφόροι και *δεν είναι πια τίποτα άλλο* (το ένα κόμμα ταυτίζεται με το άλλο· η μια προεκλογική υπόσχεση ταυτίζεται με την αντίθετή της· και πιο πρόσφατα, τα πολιτικά προγράμματα – που όλοι γνωρίζουν ότι δε θα εφαρμοστούν – έχουν πάψει να είναι έστω και απατηλά, καθώς δεν αναφέρονται πια σε κανένα σημαντικό ζήτημα. Ποιος ψήφισε για την εξαφάνιση του ψωμιού;⁽ⁱⁱ⁾). Μια ιστορική απόδειξη ότι η ψήφος δε σημαίνει τίποτα, ακόμα και για τους Γάλλους, είναι αυτό το αποκαλυπτικό νούμερο (αναμφίβολα διαστρεβλωμένο προς τα κάτω): το 25% των “πολιτών” στην ηλικιακή ομάδα των 18-25 ετών *δεν είναι εγγεγραμμένοι στους εκλογικούς καταλόγους*, λόγω απλής απέχθειας. Προσθέστε σε αυτούς εκείνους που είναι εγγεγραμμένοι *αλλά απέχουν* από την ψηφοφορία.

Κάποιοι προβάλλουν το κριτήριο της “ευχέρειας στη γαλλική γλώσσα”. Καταγέλαστο. Μήπως οι σημερινοί Γάλλοι μιλάνε γαλλικά; Είναι γαλλικά αυτά που μιλάνε οι σημερινοί αναλόγιοι, ή ο Fabius (“Bonjour les dégats!”), ή η Françoise Castro (Ça t’habite ou ça t’effleure?) ή ο B.H. Lévy;⁽ⁱⁱⁱ⁾ Ακόμα και αν δεν υπήρχε έστω και ένας μετανάστης, μήπως δεν κατευθυνόμαστε ξεκάθαρα προς την απώλεια κάθε διαλεκτικού συλλογισμού και κάθε έναρθρης γλώσσας; Τι τραγούδια ακούνε οι νέοι σήμερα; Ποιες απείρως πιο γελοίες σέκτες από το Ισλάμ και τον Καθολικισμό έχουν κατακτήσει τόσο εύκολα ένα ορισμένο ποσοστό των σημερινών υψηλά εκπαιδευμένων ηλιθίων μας (Sun Myung Moon^(iv), κ.λ.π.); Και ας μην αναφερόμαστε στους σοβαρά καθυστερημένους διανοητικά ή αυτιστικούς ανθρώπους, τους οποίους αυτές οι σέκτες *δε στρατολογούν* επειδή δεν υπάρχει οικονομικό συμφέρον από την εκμετάλλευσή τους· κατά συνέπεια, τους αφήνουν στα χέρια των δημόσιων αρχών.

Έχουμε γίνει Αμερικανοί. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι βιώνουμε όλα τα άθλια προβλήματα των ΗΠΑ, από τα ναρκωτικά μέχρι τη μαφία, από το *φαστ φουντ* [fast food – αγγλικά στο πρωτότυπο] μέχρι τον πολλαπλασιασμό των μειονοτήτων. Για παράδειγμα, μολονότι η Ισπανία και η Ιταλία έχουν αμερικανοποιηθεί επιφανειακά και ως ένα αρκετά μεγάλο βάθος, δεν είναι εθνοτικά αναμιγμένες. Με αυτήν την έννοια, παραμένουν σε μεγάλο βαθμό Ευρωπαϊκές (όπως ακριβώς η Αλγερία είναι Βορειοαφρικανική). Εδώ [στη Γαλλία], έχουμε τα προβλήματα της Αμερικής *χωρίς να διαθέτουμε τη δύναμή της.* Δεν είναι βέβαιο ότι το αμερικανικό *χωνευτήρι* [melting pot – αγγλικά στο πρωτότυπο] θα συνεχίσει να

λειτουργεί για πολύ ακόμα (με τους *Chicanos*^(v), για παράδειγμα, οι οποίοι μιλάνε διαφορετική γλώσσα [από τα αγγλικά]). Αλλά είναι απολύτως βέβαιο ότι δεν μπορεί να λειτουργήσει ούτε για μια στιγμή εδώ. Κι αυτό διότι οι ΗΠΑ αποτελούν το κατασκευαστικό κέντρο του σύγχρονου τρόπου ζωής, *την καρδιά του θεάματος* που επεκτείνει τους σφυγμούς της μέχρι τη Μόσχα και το Πεκίνο, και αυτό το θέαμα δεν μπορεί να επιτρέψει την παραμικρή αυτονομία στους κατά τόπους *υπεργολάβους* του (εφόσον γίνει κατανοητό αυτό, αποκαλύπτει δυστυχώς ένα πολύ λιγότερο επιφανειακό είδος υποταγής από εκείνη την οποία θα ήθελαν να καταστρέψουν ή να μεταρρυθμίσουν οι συνήθεις κριτικοί του “ιμπεριαλισμού”). Εδώ [στη Γαλλία], *δεν είμαστε πια τίποτα*: είμαστε οι αποικιοποιημένοι που δεν έμαθαν πώς να επαναστατούν, είμαστε εκείνοι που λένε συνεχώς ναι^(vi) στο θέαμα και στην αλλοτρίωση. Τι προφάσεις ανακαλύπτουμε ξαφνικά και πάλι στη Γαλλία καθώς βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την αυξανόμενη παρουσία μεταναστών κάθε χρώματος! Λες και κάποιος κλέβει κάτι το οποίο εξακολουθούσε να είναι δικό μας! Και τι θα μπορούσε να είναι αυτό; Τι πιστεύουμε ή, μάλλον, τι εξακολουθούμε να *προφασίζομαστε ότι πιστεύουμε*; Δεν είναι παρά η έπαρση στις σπάνιες διακοπές των απόλυτων σκλάβων που διαμαρτύρονται ότι οι ξένοι απειλούν την ανεξαρτησία τους!

Ο κίνδυνος του *απαρτχάιντ*; Είναι σε μεγάλο βαθμό υπαρκτός. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για κάτι παραπάνω από απλό κίνδυνο, καθώς υπάρχει ήδη μοιραία (με τη λογική των γκέτο, τις φυλετικές συγκρούσεις και, κάποια μέρα, τα λουτρά αίματος). Μια κοινωνία σε πλήρη αποσύνθεση είναι σαφώς λιγότερο ικανή να καλωσορίσει, χωρίς πολύ μεγάλες δυσκολίες, ένα μεγάλο αριθμό μεταναστών απ’ ό,τι μια συνεκτική και σχετικά ευτυχισμένη κοινωνία. Το 1973, είχαμε ήδη παρατηρήσει την εντυπωσιακή αναλογία ανάμεσα στην εξέλιξη της τεχνικής και των τρόπων σκέψης:

«Το περιβάλλον, το οποίο αναπλάθεται συνεχώς ολοένα και πιο *βεβιασμένα* με σκοπό τον κατασταλτικό έλεγχο και το κέρδος, γίνεται ταυτόχρονα όλο και πιο εύθραυστο και παρακινεί όλο και περισσότερο στο βανδαλισμό. Στο θεαματικό του στάδιο, ο καπιταλισμός αναδημιουργεί καθετί άχρηστο και παράγει εμπρηστές. Έτσι, το σκηνικό του γίνεται παντού εξίσου εύφλεκτο με ένα σχολείο στη Γαλλία»^(vii).

Με την παρουσία των μεταναστών (που έχει ήδη εξυπηρετήσει κάποιους συνδικαλιστές, οι οποίοι έχουν καταγγείλει ορισμένες απεργίες εργατών τις οποίες δεν μπορούσαν να ελέγξουν ως “θρησκευτικούς πολέμους”), μπορεί κανείς να είναι βέβαιος ότι οι υπάρχουσες εξουσίες θα προωθήσουν την *ανάπτυξη σε μεγάλη κλίμακα* των μικρών πειραμάτων αναμετρήσεων που έχουμε δει να σκηνοθετούνται από πραγματικούς ή ψεύτικους “τρομοκράτες” ή από υποστηρικτές αντίπαλων ποδοσφαιρικών ομάδων (και όχι μόνο από *Άγγλους* οπαδούς).

Αλλά είναι εύκολο να αντιληφθεί κανείς γιατί όλοι οι πολιτικοί (συμπεριλαμβανομένων των ηγετών του Εθνικού Μετώπου^(viii)) επιχειρούν να ελαχιστοποιήσουν τη σοβαρότητα του “προβλήματος των μεταναστών”. Όλα όσα θέλουν να *συντηρήσουν* τους απαγορεύουν να αντιμετωπίσουν άμεσα και στο πραγματικό του περιεχόμενο έστω και ένα πρόβλημα. Ενώ κάποιοι προφασίζονται ότι πρόκειται απλώς για ένα ζήτημα επιβολής μιας “αντι-ρατσιστικής καλής θέλησης”, άλλοι προσποιούνται ότι το ζήτημα είναι η αναγνώριση του μετριοπαθούς

δικαιώματος σε μια “δίκαιη ξενοφοβία”. Και όλοι συμφωνούν να αντιμετωπίζουν αυτό το ζήτημα σαν να ήταν *το πλέον φλέγον*, σχεδόν το μοναδικό, μεταξύ των τρομακτικών προβλημάτων που η κοινωνία *δεν πρόκειται να ξεπεράσει*. Το γκέτο του καινούριου θεαματικού *απαρτχάιντ* (όχι η τοπική, φολκλορική εκδοχή της Νότιας Αφρικής) βρίσκεται ήδη εδώ, στη σύγχρονη Γαλλία: *η συντριπτική πλειονότητα του πληθυσμού* βρίσκεται περικλειστη και αποκτηνωμένη μέσα σε αυτό· και θα συνέχιζε να υπάρχει ακόμα και αν δεν υπήρχε έστω και ένας μετανάστης. Ποιος αποφάσισε να κατασκευάσει την Sarcelles και την Les Minguettes^(ix), να καταστρέψει το Παρίσι και τη Λυών; Οπωσδήποτε, κανείς δεν μπορεί να πει ότι κανένας μετανάστης δε συμμετείχε σε αυτό το αξιοκαταφρόνητο έργο. Ωστόσο, εκτελούσαν ακριβώς τις διαταγές που τους δίνονταν: αυτή είναι η συνήθης δυστυχία του μισθωτού εργάτη [salarial]^(x).

Πόσοι *de facto* ξένοι υπάρχουν σήμερα στη Γαλλία; (Και όχι μόνο με βάση το νομικό καθεστώς τους, το χρώμα του δέρματος ή τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους). Είναι προφανές ότι υπάρχουν τόσοι πολλοί ώστε θα έπρεπε κάποιος, αντίθετα, να ρωτήσει: *πόσοι Γάλλοι έχουν μείνει*, και πού βρίσκονται; (Και τι είναι αυτό που χαρακτηρίζει *σήμερα* έναν Γάλλο;). Γνωρίζουμε ότι ο ρυθμός των γεννήσεων πέφτει. Δεν είναι φυσιολογικό κάτι τέτοιο; Οι Γάλλοι δεν μπορούν πια να ανεχτούν τα παιδιά τους. Τα στέλνουν στο σχολείο μόλις γίνουν τριών ετών, και μέχρι τα δεκαέξι τουλάχιστον, προκειμένου να μάθουν τον αναλφαβητισμό. Και, προτού τα παιδιά φτάσουν στην ηλικία των τριών ετών, ολόένα και περισσότεροι [γονείς] τα βρίσκουν “*ανυπόφορα*” και τα χτυπάνε βίαια. Τα παιδιά απολαμβάνουν ακόμα *αγάπη* στην Ισπανία, την Ιταλία, την Αλγερία, καθώς και μεταξύ των Τσιγγάνων. Κάτι τέτοιο δε συμβαίνει συχνά στη Γαλλία σήμερα. Ούτε τα διαμερίσματα ούτε οι δρόμοι των πόλεων είναι κατάλληλοι για τα παιδιά (από εκεί προέρχεται η κυνική καμπάνια των πολεοδόμων της κυβέρνησης σχετικά με το θέμα τού “*ανοίγματος της πόλης στα παιδιά*”). Από την άλλη, η αντισύλληψη είναι ευρέως διαδεδομένη και η έκτρωση είναι διαθέσιμη. Σχεδόν όλα τα παιδιά στη Γαλλία σήμερα *ήταν επιθυμητά*. Αλλά όχι ελεύθερα! Ο ψηφοφόρος-καταναλωτής *δεν ξέρει τι θέλει*. “*Επιλέγει*” κάτι που δεν επιθυμεί. Η διανοητική του δομή δε διαθέτει πια τη συνοχή που θα του επέτρεπε να θυμηθεί ότι *είχε επιθυμήσει* κάτι τη στιγμή κατά την οποία βρίσκει τον εαυτό του απογοητευμένο από την εμπειρία αυτού ακριβώς του πράγματος.

Στο θέαμα, η ταξική κοινωνία επιδίωξε συστηματικά να *εξαλείψει την ιστορία*. Και τώρα, κάποιοι παριστάνουν ότι θλίβονται για το *ειδικό αποτέλεσμα* της παρουσίας τόσο πολλών μεταναστών, επειδή έτσι η Γαλλία “*εξαφανίζεται*”! Κωμικό. Η Γαλλία *εξαφανίζεται* για εντελώς διαφορετικούς λόγους, και με λιγότερο ή περισσότερο γοργούς ρυθμούς σχεδόν σε όλα τα πεδία.

Οι μετανάστες έχουν απόλυτο δικαίωμα να ζουν στη Γαλλία. Αντιπροσωπεύουν την *αποστέρηση*, και η αποστέρηση είναι παρούσα στη Γαλλία, είναι εξαιρετικά διαδεδομένη εδώ και σχεδόν οικουμενική. Οι μετανάστες έχουν χάσει τη χώρα και την κουλτούρα τους, όπως είναι ευρέως γνωστό, χωρίς να είναι σε θέση να βρουν άλλες. Οι Γάλλοι βρίσκονται στην ίδια κατάσταση, και αυτό δεν αποτελεί μεγαλύτερο μυστικό.

